

Technika a taktika obrany proti tankům.

(Dokončení.)

Taktika protitankové obrany.

Taktika protitankové obrany vyplývá z taktiky o použití tanků.

I. Obrana protitanková při střetném boji.

Zásadně bude použito při střetném boji lehkých doprovodných tanků.

Úkol tanků.

Postupovati jako záloha velitele předvoje až do okamžiku, kdy vlastní pěchota nebo jezdeckto nemůže si vlastními zbraněmi, bez značné podpory dělostřelectva vynutiti další postup vpřed. Útokem a palbou hlavně dělových tanků na jednotlivá kulometná hnízda pomáhají tanky zdolávati jednotlivé odpory a doplňují tak činnost dělostřelectva předvoje.

Pomáhají pěchotě nebo jezdecktu udržeti dobytý terén až do příchodu hlavních sil.

Tanků v podobném případě bude použito jen v malých jednotkách, a to ve směrech postupu hlavního proudu, t. j. podél komunikací.

Obrana proti tankům záleží:

a) ve včasné a vísování přítomnosti tanků vlastní jednotce. Tento úkol bude normálně svěřen letci pěchoty, vyslanému na průzkum podél osy postupu, který zjištěnou přítomnost ohlásí zprávou shozenou na osu postupu veliteli předvoje.

b) v boji.

z) Dělostřelectvo předvoje.

1. Úkoly: Soustřediti dělovou palbu na tanky co možná dříve, než jsou složeny s nákladních automobilů, v okamžiku skládání tanků, nebo dokud se tanky pohybují v proudu.

2. Soustřediti dělovou palbu na východisko tanků k útoku.
3. Soustřediti dělovou palbu v místě, kudy tanky musí projížděti v proudu, t. j. přechody přes vodní toky, železniční násypy a p.
4. Při proniknutí tanků ponechat 1—2 děla v pásmu útoku tanků a zahájit na ně palbu přímou, jakmile se tanky objeví na hřebenu skrytu těchto děl.

β) Pěchota.

Připraviti u kulometné roty schránky s průbojnými střelami. Soustřediti kulometnou palbu postupně na jednotlivé tanky, jakmile dojedou na vzdálenost 500 m a menší podle druhu tanku.

Umístiti doprovodné zbraně a protitankové kulometry v místech proti útoku tanků. Soustřediti kulometnou a puškovou palbu na doprovázející pěchotu a oddělit ji od tanků.

Při nutném ústupu položí technická rota v místech, kudy tanky pravděpodobně pojedou, dobře maskované nájezdne miny.

γ) Letectvo.

Postřelovati tankovou jednotku, pokud je naložena na nákladních automobilech, normálními kulometry a od okamžiku, kdy se pohybují v terénu, protitankovými kulometry.

δ) Překážky.

Překážky nebude možno pro nedostatek času a prostředků zbudovati.

ε) Ničení přechodů.

Jen při nuceném ústupu na rozkaz vyššího velitelství.

Organisace protitankové obrany na organisované posici.

Při útoku na organisovanou posici používá se tanků za těchto podmínek:

1. útok s překvapením,
2. v úzké spolupráci s pěchotou,
3. hromadně na široké frontě,
4. tanky rozčleněny do hloubky,
5. vyrazení k útoku na celé frontě v touž hodinu,
6. konečný cíl pěchoty musí býti alespoň linie většiny dělostřelectva obráncova,
7. tanků nutno používat v terénu pro tanky sjízděm.

Úkolem protitankové obrany bude tedy

1. prozraditi včas útok podporovaný tanky,
2. zabrániti pěchotě, aby následovala tanky,
3. vybudovati souvislé překážky na široké frontě,
4. rozčleniti překážky, protitankové zbraně do hloubky,
5. určit v dělostřelectvu baterie, které chrání ústup přímou palbou.

I. Prostředky k prozrazení přípravy útoku tanků.

Před zasazením tanků do boje nutno tanky dopravit drahou. Tanky se vykládají zpravidla v noci ve vzdálenosti 10—15 km za 1. nepřátelskou linií, t. j. mimo účinný dostřel většiny dělostřelectva. Odtud konají tanky přesun vždy v noci, a to postupnými posuny až do východiska útoku.

Úkol zjistiti přítomnost tanků je svěřen:

1. letectvu,
2. upoutaným balonům,
3. dělostřeleckým pozorovatelům,
4. pěchotním pozorovatelům.

A. Pozorování vzdušné.

1. Letectvo.

Letectvo, určené k průzkumu činnosti nepřítele za frontou, pořizuje hlavně snímky zásobovacích nádraží, vesnic blízko těchto nádraží, lesíků a parků, které se hodí velmi dobře jako shromažďovací střediska tanků. Tanky provádějí obyčejně přesun po polních cestách anebo terénem, aby nerušily ostatní dopravu a aby se jejich kolejové pásy neopotřebovaly. Zanechají pak často stopy, které je na leteckých fotografiích dobře vidět.

2. Pozorovací balony.

Hodí se velmi dobře k pozorování tankových jednotek za frontou, neboť jejich činnost je nepřetržitá. Pozorovatel zakresluje každou změnu, která nastala v úpravě terénu a která by mohla jízdu tankům usnadnit. Obsluha tanků musí před zajižděním tanků do východiska provést důkladnou obhlídku terénu, cestu pak označkovati. Není-li obsluha dosti ostražitá, může pozorovatel z balonu jejich činnost zjistiti.

B. Pozorování pozemní.

1. Dělostřelečtí pozorovatelé.

Dělostřelecké pozorovatelný musí býti tak voleny, aby bylo vidět s několika stran do nepřátelské posice a za ni. Úkolem dělostřeleckých pozorovatelů je doplniti činnost pozorovatelů z balonu. Jejich činnost se týká hlavně zjišťování změn přímo v nepřátelské posici. Všímají si bedlivě míst, které mohou sloužiti jako vyčkávací posice a východisko k útoku pro tanky.

2. Pěchotní pozorovatelé.

Činnost pěchotních pozorovatelů v terénu výhodném pro útok tanky je ve většině případů omezena na první nepřátelské linie. Všímají si v nich hlavně úpravy přechodů přes zákopy, kteréžto práce jsou nutné, aby přesun tankové jednotky z vyčkávacího stanoviště do východiska k útoku byl proveden tanky hladce a aby vyražení k útoku tanků bylo provedeno najednou na celé frontě s největší rychlostí. Do východiska se zajiždí obyčejně krátce po půlnoci, aby tanková jednotka byla v hodinu H připravena celá k vyražení. Ačkoli tanky provádějí tento poslední posun co možná nehluchně s malou rychlostí, aby se hukotem motorů a klapáním kolejových pásů neprozradily, je možno jejich přítomnost, je-li tichá noc, bedlivým nasloucháním zjistiti.

Jednotky 1. linie mohou také při očekávaném útoku s tanky vyslati hlídky do předpolí, se speciálním úkolem zjistiti přítomnost tanků nasloucháním.

Je-li 1. nepřátelská linie blízká, osvětlujeme ji raketami pistolovými nebo raketami vystřelovanými z granátometů, které mají větší donosnost a intenzitu osvětlení.

P o z n á m k a.

Veškeré získané zprávy o přítomnosti tanků nutno ihned hlásiti vyššímu velitelství a dělostřelectvu.

II. Prostředky k zabránění pěchotě, aby nenásledovala tanky.

Tanky jsou výbornou zbraní k podpoře útoku pěchoty, samy však posice nedobudou ani ji neuhájí. Musí býti následovány pěchotou. Zastaví-li tedy obránce útočící pěchotu, zastaví celý útok, neboť tanky se musí po určité době vrátiti.

Jak použití jednotlivých zbraní v obraně, vyplývá z dalšího popisu.

Činnost tankové čety při útoku a činnost obránce při útoku tanků.

1. Vyražení k útoku.

Útočník.

Tanková četa. Vyráží najednou s překvapením a předjetí co možná nejrychleji pěchotu. Po překročení vlastní pěchoty zahájí kulometné tanky palbu za jízdy před frontou celé čety. Pěchota vyrazí současně s tanky, které ji předjedou, nebo za tanky. Dělové tanky nestřílejí.

Obránce.

Dělostřelectvo. Zahájí rychlou palbu před 1. sled tanků. Střelba granáty a plynovými granáty, které ztěžují obsluhu orientaci a spojení mezi tanky.

Minomety. Doplnují střelbu dělostřelectva v místa, kam nemůže pro terén střelbu řídit.

Pěchota. Těžké kulomety řídí palbu na výchozí základnu a snaží se zabránit vyrazit nepříteli ze zákopů.

2. Pochod na cíl.

Útočník.

Tanková četa. Úkol: Postoupiti co možná beze ztrát s celou četou čelem k cíli. Četa tanků zmenšuje svou zranitelnost manévrováním a využíváním terénu. Kulometné tanky postřelují během jízdy předem zjištěné odpory. Dělové tanky střílejí jen občas na cíle předem označené.

Obránce.

Dělostřelectvo. Pokračuje v palbě s postupným zmenšováním vzdálenosti tak, aby clona byla co možná před tanky. Palba je řízena s pozorovatelem, nebo během útoku na další cíle letcem, který smluvenými znaky označuje místo tanků.

Minomety. Pokračují v palbě hlavně v místa, kterými musí tanky pro nesjízdný terén projížděti v semknutějších tvarech.

Protitankové zbraně — kulomety s průbojným střelivem.

Zahájí účinnou palbu na jednotlivé tanky, při čemž se snaží vyřadit co možná tanky velitelské, postupující obvykle ve středu.

Letectvo.

V útoku na další cíle postřeluje tanky protitankovými kulomety.

Pěchota.

Řídí palbu na nepřátelskou pěchotu a snaží se ji oddělit od tanků.

3. Útok.

Útočník.

Tanky. Soustředěnou palbou, hlavně dělových tanků, snaží se umožnit postup pěchotě. Kulometné tanky, které předjedou pěchotu, chrání ji v bocích.

Pěchota. Pěchota, která snad byla při postupu od tanků oddělena, snaží se postoupit vpřed, aby byla v okamžik zteče připravena vniknouti současně do zákopů.

Obránce.

Dělostřelectvo. Pokračuje v palbě na tanky v mezích rozptylu před 1. obrannou linií a přeloží pak palbu na záložní sled tanků.

Minomety. Střílejí na jednotlivé tanky palbou přímou. Střelba spodní skupinou úhlů s podstavců pro tento druh střelby předem upravených.

Protitankové zbraně. Pokračují v palbě na jednotlivé tanky.

Minová pole. Jsou uvedena v činnost, jakmile na ně tanky najedou.

Pěchota. Lehké kulomety a pušky řídí palbu na doprovázející pěchotu. Těžké kulomety rovněž, nebo soustředí palbu na průzory tanků.

4. Zteč a vyčištění posice.

Útočník.

Tanky. Jednotlivé tanky útočí přímo na jednotlivé odpory, které umlčují palbou hlavně dělových tanků nebo přímým najetím tankem. Projížděním po zadní straně zákopů čistí posici a zabírají nepřátelským posilovým částem vystoupiti z krytů.

Vlastní pěchota. Vniká do zákopů.

Obránce.

Dělostřelectvo. Soustřeďuje palbu na 2. sled tanků.

Minomety. Soustřeďují palbu na 2. sled tanků.

Protitankové zbraně. Pokračují v palbě na tanky zblízka.

Pěchota. Bojuje s nepřátelskou pěchotou bodáky, palbou a ručními granáty. Kryje se před tanky.

Shromáždění na dobytém cíli.

Útočník.

Tanky. Po vniknutí a vyčištění posice předjíždějí vlastní pěchotu. Pronásledují ustupujícího nepřítele palbou z kulometů a kartáčovými střelami. Pěchota se pod jejich ochranou uspořádá na dobytém cíli. Poté se tanky vrací do skrytu, aby se připravily k útoku na další cíl. Při tom jich může býti použito velmi účinně k odražení nepřátelského protiútoků.

O b r á n c e.

D ě l o s t ř e l e c t v o. Soustřeďuje palbu do vlastní 1. linie, jestliže byla vlastními částmi opuštěna. Řídí palbu na shromaždiště tanků.

L e t e c t v o. Postřeluje tanky na shromaždišti nebo vrhá pumy.

P ě c h o t a. Provádí event. protiútok, než se nepřítel na dobyté posici organizuje. Protiútok musí být veden s překvapením a do boku tak, aby nebyl zasažen účinnou palbou kartáčů tankové čety.

Popsaný způsob útoku s tanky je normální.

Vlastní pěchota útočnickova snaží se co možná postupovati s tanky. Obránce se snaží pěchotu oddělit.

Vybudování překážek.

Sestaviti obranný plán proti tankům a vybudovati překážky je svěřeno důstojníkovi ze štábu divise, který má znáti taktiku tanků a charakteristiku tanků protivnickových.

Plán protitankových překážek obsahuje:

1. Umístění překážek.
2. Určení postupu práce.
3. Zajištění materiálu a pracovníků nutných k vybudování překážek.

1. U m í s t ě n í p ř e k á ž e k.

Umístění překážek závisí na trase, kterou probíhá hlavní posice, a na organizaci obrany.

Hlavní posice má co možná zahrnovati největší množství přirozených překážek pro tanky. Mají se prostírat před celou hlavní posicí. Tento případ nastává však jen tenkrát, je-li hlavní posice volena za řekou, za skalnatým terénem a za bažinami. Jinak nutno překážky budovati.

Plán překážek se sestavuje na základě obhlídky terénu, předpolí, vlastní obranné posice a posice nepřátelské. Té si všímáme hlavně tehdy, nejsou-li v ní příhodná místa pro shromažďování tanků, jako lesy, zahrady, nízký porost, které shromažďování tanků usnadňují a zajišťují použití tanků s překvapením. Rozčlenění překážek do hloubky závisí na úkolu vojsk v krycí posici.

Tato vojska na krycí posici mohou míti tyto úkoly:

1. vzbuditi jen poplach a pak se stáhnouti,
2. vzbuditi poplach a klásti částečný odpor,
3. klásti vážný odpor.

1. M a j í - l i v o j s k a v k r y c í p o s i c i v z b u d i t i j e n p o p l a c h, n e b u d u j e m e n a k r y c í p o s i c i p ř e k á ž e k, n e b o ť p ř e k á ž k a, k t e r á n e n í p o s t ř e l o v á n a, n e m á v a l n é c e n y.

2. P ř í č á s t e č n ě m o d p o r u v o j s k n a k r y c í p o s i c i. V t o m t o p ř í p a d ě b u d u j e m e n a k r y c í p o s i c i j e n p ř e k á ž k y v u r č i t ý c h m í s t e c h p ř í h o d n ý c h p r o ú t o k t a n k ů, a t o p o l o ž e n í m n á j e z d n ý c h m í n d o b ř e m a s k o v a n ý c h, n e b o z d o k o n a l e n í m p ř e k á ž e k j i ž s k ý t a n ý c h p ř í r o d o u.

3. P ř í v á ž n ě m o d p o r u n a k r y c í p o s i c i.

Pěchota je v tomto případě seskupena v jednotlivá opěrná stanoviště. Úkolem překážek je zameziti tankům čelní nebo bočné vniknutí do opěrného stanoviště. Tato opěrná stanoviště budujeme zase tak, aby byla kryta v největší míře přirozenými překážkami.

Umístění překážek na hlavní obranné posici.

Účel překážek:

1. zameziti čelní postup tankům,
2. zameziti tankům vniknouti do boku obránce objetím překážky,
3. svéstí tankovou jednotku vhodným umístěním překážek na místa ovládaná protitankovými zbraněmi,
4. zameziti tankům vniknouti do linie vlastního dělostřelectva,
5. umístiti co možná překážky tak, aby zastavené tanky bylo dobře vidět s pozorovatelem vlastního dělostřelectva.

Překážku před hlavní obrannou linií nutno voliti tak daleko před ní, aby účinek tankových zbraní na obránce nebyl přesný, za to však aby bylo v plné míře využito vlastních protitankových zbraní.

Ve vlastní obranné posici je nejlépe vybudovati umělou překážku na odvráceném svahu, neboť mohou ji dobře vidět vlastní dělostřelci pozorovatelé a nemohou ji vidět nepřátelští pozorovatelé. Překážky nutno rozmístiti do hloubky šachovitě a kombinovati s minovými poli.

Určení postupu práce a jednotek.

Nejprve je nutno začítí práci, která zamezuje použití tanků s překvapením bez dělostřelecké přípravy. Budování záseků, bariád, úprava zřízených zákopů jich rozšířením, podkopáním stěn, zvýšením srázů a p. Tyto práce započne ihned jednotka, které jest obrana části terénu svěřena. Jen při budování překážek větších rozměrů na hlavní obranné linii může jednotka počítati s výpomocí technických jednotek. Aby práce nebyla pozorována a rušena nepřátelskou palbou, nutno pracovati hlavně v noci.

Zajištění materiálu.

K vybudování solidních překážek protitankových je nutno zabezpečiti materiál k pracím z železového betonu a k odklizení vykopaného materiálu při kopání vlčích jam. K této práci určujeme záložní jednotky.

Nezmiňuji se o počtu nutných pracovních hodin pro jednotlivé překážky, neboť jsou obsaženy v předpisech technických jednotek.

Plán palby a umístění protitankových zbraní.

1. Na krycí posici, jejímž úkolem je vzbuditi jen poplach, protitankových zbraní neumísťujeme. Postřelovati tanky vyrazivši k útoku je svěřeno jen dělostřelectvu, které střílí nepřímou palbou. Palba je řízena na místa východisk tanků k útoku a na místa nutných přechodů tanků.

2. Na krycí posici, jejímž úkolem je klásti odpor, umísťujeme jen protitankové zbraně a minomety. Jejich palbu kombinujeme s umístěním překážek a minových polí. Úkol dělostřelectva pro přímou podporu jest obdobný jako v případě uvedeném za 1.

3. Na hlavní posici tvoří protitankové zbraně jednotlivá hnízda, chráněná pěchotou, rozmístěná podle systému vybudovaných pře-

kážek a minových polí. Zbraně umísťujeme podle jejich dostřelu a účinku palby. Jádro tvoří jednotlivá děla polního dělostřelectva, umístěná v betonových krytech anebo na stanovištích, jichž větší počet je předem vyhlédnut a připraven. Zásada je, aby všechny zbraně mohly působiti v místa pravděpodobného postupu tanků. Tyto zbraně jsou uvedeny v činnost teprve tehdy, až jsou tanky na vzdálenost účinného dostřelu a co možná jistého zásahu. Předčasné prozrazení zbraní protitankových odsuzuje tyto zbraně k jistému zničení nepřátelským dělostřelectvem, ještě před jich použitím.

Střelba protitankových zbraní je doplňována dělostřelectvem pro přímou podporu a pro všeobecnou činnost. Je řízena pozorovateli pozemními nebo leteckými.

Při proražení hlavní posice jsou v jednotlivých oddílech předem určeny jednotlivé baterie nebo děla, která přímou palbou zabraňují tankům vniknouti do linie vlastního dělostřelectva.

3. Protitanková obrana při ústupu.

Při využití úspěchu postupují s počátku tanky jako záloha za 1. nebo 2. sledem pěchoty, aby útočily postupně na místa, na nichž nepřítel klade odpor. Vzrůstá-li rozvrat u nepříteli, je pronásledování vedeno jen v určitých směrech, hlavně podél ústupových komunikací nepříteli. Tanky jsou naloženy na nákladní automobily. Pohybují se postupnými posuny jako záloha pronásledujících skupin, aby při odporu zadních vojáků byly složeny a pomáhaly pěchotě odpor zdolati.

Použití tanků je pak obdobné jako při střetném boji.

Obrana protitanková záleží pak

1. v obraně pasivní překážkami,
2. v obraně aktivní zbraněmi.

1. Pasivní obrana.

Ničení komunikací zabraňuje rychlému přesunu tankových jednotek za pronásledujícími skupinami. Výhodné je rozrušiti křižovatky silnic, pokáceti napříč silnice silné stromy, zabarikádovati vjezdy do vesnic. Ničení mostů přes řeky možno jen na vyšší rozkaz.

Tyto úkoly jsou svěřeny technické jednotce přidělené zadnímu voji.

2. Aktivní obrana.

Tato obrana je svěřena dělostřelectvu zadního voje a protitankovým zbraním.

Dělostřelectvo soustřeďuje svou palbu na místa, kde jsou tanky skládány s nákladních automobilů. Tuto činnost doplňuje letectvo bombardovací bojové.

K přímému boji s tanky útočícími na zadní voje jsou určena děla zadního voje, protitankové kulomety.

Jejich umístění musí býti co možná skryté, s možností ústupu, a s dalekým výstřelem. Zahajují palbu již na větší vzdálenosti než při normální obraně, neboť jejich úkolem je postup pronásledující skupiny zpomaliti.